

1828.

Ze Židenic

Po-věz te mně, má pa-nen-ko he - zká, bo-deš-li te ta na-ša ne - vě - sta? A ne-bo - do,
ne-bo-do, a ve má - te zló ma-mo; vo-na be mě bi-já - va - la ka-ždó ho - di - no.

Pověz te mě, má panenka hezká,
bodeš-li te ta naša nevěsta?
A nebodo, nebodo,
a ve máte zlé mamě,
vona be mě bijávala každó hodino.

Nebůj te se, má panenka, bití,
a deť seš te jak to jarní kvítí;
pěkná bílá, červená,
jak růžička sázená,
te mosíš bét, má panenka, předci žena má.

1829.

Z Ulachovic

Při - šel sem sa po - dí - va - ti, bu - deš - i mia mi - lo - va - ti.

Přišel sem sa [: podívati, :]
budeš-i mia milovati.

Budu, budu a i mosím,
lebo já tvůj prsteň nosím.

1830.

Z Ulčnova

Rá - da na púť chodím, ko - stel na - vště - vu - ju, rá - da se v něm modlím, vlasy si spravu - ju, chla - pci na mňa
po - hle - da - jú, o - ni na mňa po - zor da - jú, když já z ko - ste - la pŭ - jdu.

Ráda na púť chodím, kostel navštěvuju,
ráda sa v něm modlím, vlasy si zpravuju.
Chlapci na mňa pohledajú,
oni na mňa pozor dajú,
když já z kostela pŭjdu.

Co je po domečku pěkném, malovaném,
jako po lůžčku pěkném vystýlaném;
sama na něm líhat musím,
svůj mladý věk trávit musím
jako panna v klášteře.

1831.

Ze Slavíkovic

Sla - ví - ko - vský po - le - čko ma - lý, ne - bu - de - me, sy - ne - čku, svo - ji; ne - bu - de - me,
ne - bu - de - me, né - ní to mo - žná, a - ni nám to, můj sy - ne - čku, tvá ma - ma ne - dá.

Slavíkovský polečko malý,
nebudeme, synečku, svoji.
Nebudeme, nebude, není to možná,
ani nám to, můj synečku, tvá mama nedá.

Copak je nám po naší mamě,
naša mama nama nevládne;
jenom ty mě, má panenka, jenom ty mě chceš,
jenom ty mně na dobró noc ručenky podej.